

Na vsakim kraju, kjer jih zamorejo Turki napasti, je en šerdar postavljen, katerih skupej je 8.

Pokličejo se pa bojni možje v vojsko s tem, da tisti, ki zastavo (bandero) nosi in se bajraktar imenuje, zastavo na streho postavi. Ko Černagorci to znamnje zagledajo, se snidejo berž pri svoji zastavi, in bajraktarji jih peljejo k šerdaram, ki so, kakor smo rekli, zapovedniki posamskih armad. Hrabri junaki prejmejo po vojski zlato svetinjo, katero je rajni vladika *) napraviti dal.

Vladika je osnoval tudi množico brambovcov, katerih je 420, ki od vlade plačo dobivajo (vsakteri 120 dvajsetic na leto), katerih služba v tem obstoji, da po Černagorskih okrajnah nad tem čujejo, da se ukazi vladikovi spolnujejo; poberajo tudi davke itd. Zapovedniki teh brambovcov se imenujejo kapitani; 12 jih je, vsak dobiva po 300 dvajsetic letniga plačila.

Černagorci so staroverci, le v Kučki dolini je nekoliko katolčanov.

Jezik Černagorcov je jugoslavenski, ki se je v stari čistosti ohranil.

Černagorec je vès vnet in ponosen na zgodovino svoje domovine, ker zgodovina njegove domovine je tudi zgodovina junaštva njegovih očakov. Nobena kronika scer ne ohranjuje junaških del njegovih sprednikov, vunder te slavne dela vse živé v pesmih naroda, ktere nepozabljivo grejo od roda do roda.

Kakor sploh vsi slovanski narodi radi pojó, tako tudi Černagorci; njih viže so resnobne, tužne, žalostne, kar je sploh značaj slovanskiga petja. Kdor je slišal te pesmi o pokojni jasni noči v samotnih dolinah prepevati in odmevati jih od visocih pečin, nikdar ne pozabi, kaj je njegovo serce takrat čutilo!

Nar večí teržtvo za Černagorce je v Dalmatinskem mestu Kotar. Vsak torek, četrtek in vsako saboto pridejo Černagorci s svojih gorá tù sèm na somenj. Ženske smejo svobodno v mesto, moški pa le, ko so orožje od sebe djali.

Svojiga denarja Černagorci nimajo, povsod se vidi skoraj le avstrijski denar; zlati (cekini), tolarji (zlasti tolarji Marie Terezije), dvajsetice in drobiž. Tudi turške pare imajo.

Knjižerna novica.

Koj po novem letu bo izšel prvi svezek slovanskih narodnih pesem po nadpisom: „Cvètje slovanskega naroda“. Obsegel bo v prvem razdelku slovenske narodne pesme, ki še nikjer natisnjene niso in v drugem naj lepše narodne pesme vsih slovanskih rodov poslovenjene in zraven tudi v izvirnem jeziku. Trem ali štírem pesmam bodo tudi napevi pridjani. Cela knjižica bo obsegla okoli 100 strani. Kdor do novega léta naročnino pošle, dobí vsaki zvezek za 20 kr. sr. Kdor se na 10 svezkov naročí, dobí ednajsti poverh. Imena častitih naročnikov bodo vsakej knjižici pridjane. Serčno poprosim vse častite rodoljube, me v izdavanju po mogočosti podpirati, bodi si z obilnimi naročili ali s slavljskimi narodnimi pesmami za omenjeno knjižico. Ni dvomiti, da je to prvi pot, predrage Slovence z narodnim pesništvo Slavjanov, od kterega slavni nemški jezikoslovec J. Grimm pravi: „nad njega krasoto bi Europa ostermela“, s njih jezikom in pravopisom (s latinico in cirilico) soznani in si v jeziku čedalje bolj približati.

V Celovcu.

Anton Janežič.

Nov jugoslavenski časopis.

Pod nadzorstvom Matice ilirske bo izhajal prihodnje leto v ilirskim jeziku krasnoslovni (lepoznanski)

*) Prihodnje leto bomo prinesli v Novicah podobo (obraz) rajniga slavniga vladika. Vred.

**) Tudi Novice prejemale naročila. Vred.

časopis „Neven“, ki bo obsegel podučne članke o krasnoslovju in vsih lepih umetnostih, pripovedi, novele, pesme, življenjopise krasoslovnih pisateljev in umetnikov, potopise itd., kakor tudi važniši nepolitiške dnevne zgodbe. Izhajal bode v novim letu vsako nedeljo na celi poli v veliki osmini, ter bo veljal s poštnino vred 5 fl. na leto; predplačila se jemljejo tudi za polovino in četrto leta. Plačila se pošiljajo g. Naumu Mallinu, podpredsedniku gospodarskiga odbora Matice v Zagreb.

Ker se smé iz vsiga izversten lepoznanski časopis pričakovati, vsim jugoslovanskim krajem namenjen, in se mu po tem takim tudi iz Slovenskiga naročnikov manjkalo ne bode, radi prejemamo tudi mi naročnino na imenovani časopis, ako je komu bolj na roki, jo nam poslati.

Vredništvo.

Novičar iz slovanskih krajev.

V Gradcu se je začela nedeljska šola za keršence.

Iz Celjovca so šli poslanci na Dunaj, se cesarju zahvalit za milodare povodnjencam, in prosit za železnico. Légar (typhus) se zlo razširjuje po Celjovcu.

Iz Gorice. Prosimo, da v „Novicah“ natisnete sledeče slovó, katero smo poklonili hvaležni učenci v Gorici svojimu ljubljenu gospodu učeniku Jožefu Premru-tu o njegovim odhodu iz Gorice v Zagreb — v znamenje, kako učenci spoštujejo učenika, kterimu ljubezin do mile svoje matere živo v sercu klije.

Naj se učenost in imé, čast Tvoja, rojak, ne pozabi,
Dokler Tebi dragó v Krajni slovenstvo živi!

Dr. Prešern.

Ko solnce prot večeru umirajoče
Še gore daljne z žarki pozlatuje;
Tako Vas Učenik, predragi Oče,
Vaš zvest učenec danes pozdravljuje,
Vi greste dalječ Slave zvesti sin,
Pri nas ostal bo vedno Vaš spomin.

Ste bili Oče nam preljubeznjivi,
Prijazni vedno svetovavec mili;
Domačega jezika, Dobrotljivi,
Ste med nas ino gromno moč učili.
Branili ste nas pogubljenih zmot,
Kazali srečnega življenja pot.

Lepo zahval'mo Vas za vse dobrote,
Ki ste prijazno nam jih dodelili;
Prosimo Vas, de nas pušene srote
Ne boste v daljnem kraju pozabili;
Kjer slavi drage rožice cvetó,
Naj tudi Vam življenja pot brez terna bo.

Še zadnjič milo se na nas ozrite,
Na nas vselej zvest Vam učence;
Še enkrat nas v Bogu blagoslovite
Sinove Vaše, ljubljene Slovence. —
Oprosti tamkaj Vas vsih nadlog
V veselju živi dolgo časa večni Bog!
V Gorici 6. grudna 1851.

Xp. Iz Celja. Prvi pred porotno sodbo tega mesca je stal Adolf Seder, priseženi poštni odpravnik v Brežcah, obdolžen hudodelstva onezvestenja in prestopka goljufije, katerih se je s tem okričil, da je več na pošto danih denarnih pisem prideržal in se denarja polastil. 29. januarja t. l. je dal potni kramar Matia Schleimer pismo z 184 fl. na pošto; ker pa dolgo časa od prejemnika nobenega pisma ne dobí, da je denar prejel, naznani to sodí; preiskovanje je razodelo, da je tisto pismo z 184 fl. še le 28. marca t. l. iz pošte odpravljeno bilo, ko je pred ta dan tergovec Dell Cott pismo z 539 fl. na pošto dal v Weitenstein namenjeno. Pa tudi od tega pisma ne pride zagotovilo prejema. Pri preiskavi tega zadržka se je Seder s tem izgovoril, da mu je pismo po nesreči pogorelo; za tega voljo je pripravljen vso škodo poverniti, kar je tudi storil. Če je že izgovor sam po